

Efterår 2012:

Ribeauvillé – en dansk koloni i Alsace ☺☺☺

Druehøsten er i fuld gang i Alsace. Der er travlhed i vinmarkerne, det vrirler med folk og maskiner. Nede i byen dufter der af vin i gæring, og restauranterne sælger "Suser" – mere eller mindre sød, gæret og alkoholholdig druesaft, som er forstadiet til den færdige vin. Den smager som slik, men kan give en del uro i maven...

Søndag, 20. september

Vi kommer afsted fra Kressbronn allerede ved 10-tiden. Vejen langs Bodensøen er som regel propfyldt med biler, men heldigvis ikke i dag. Det er søndag, og trafikken holder er begrænset??. Så det var rigtigt disponeret først at køre i dag. Vi skal følge B31 op over Schwarzwald-højderne og forbi Freiburg. Denne strækning frygter jeg lidt pga. *Höllental* (alene navnet!), hvor vejen tilsyneladende er meget smal og måske også stejl. Kortet viser nogle heftige serpenter. Jeg har forsøgt at google den, men uden resultat – ud over et avis-udklip om, at en motorcyklist og et campingvognstræk er knaldet sammen dér for to år siden. Uha, uha. Nå. Ikke desto mindre når vi Freiburg uden de mindste problemer – tværtimod er strækningen meget smuk, vejen god, om end kuperet.

Denne gang vil vi prøve campingpladsen i *Ribeauvillé*, den har vi hørt så meget om. Vi forlader motorvejen, og ad mindre veje når vi til sidst frem. Der venter allerede nogle vogntog foran indgangen, halvdelen af dem er danskere. Campingpladsen holder siesta-lukket. Imens går vi rundt og sonderer terrænet. Danebrog dominerer, det er da utroligt. Dér, hvor vi kommer til at stå, er der heller ikke langt til danske naboer. Man skulle tro, at vi var på en dansk campingplads☺! Så denne her gang kommer mit Europa-flag til indsats☺, men vi står lidt væk fra alfarvej, så det lægges der nok ikke mærke til. Herefter en hurtig frokost og så på cykel over til det store Leclerc-supermarked efter en god steg til Cobb'en. Men lige i det øjeblik, vi runder hjørnet, slår det os, at den jo nok har søndagslukket! Det passer☹. Vi er tilsyneladende kommet helt ud af trit med ugedagene.

Efter det mislykkede Leclerc-forsøg cykler vi op til byen og slentrer op og ned ad *Grand'Rue*. Hvor er her hyggeligt. Og hvor er her mange turister. Og heraf en hel del danskere. Og mange af dem bor på selve

campingpladsen, hvor man roligt kan hilse på dansk. Det franske sprog er her i absolut mindretal, så man ville hurtigt komme til at sige "bon jour" til en landsmand☺.

Madlavning, opvask, på nettet (forbindelsen er dårlig, man kastes ustandseligt af), og snart "fyraften". Dagen klinger ud med et glas vin foran campingvognen – lige som hos de fleste andre☺.

Vores plads under forskelligartede træer med smuk udsigt. Senere får vi tyske genboer, men vi kan stadig skue langt op mod vinmarkerne og borgene.

Mandag, 1. oktober

Gråvej. SMS'er med Joan. Joan kender jeg fra nettet. Det viser sig, at de også er her!– de er også her! Hun er flittig og habil forfatter af rejsebeskrivelser og engageret deltager i diverse camping-fora. Vi mailer med hinanden fra tid til anden, så det kunne være sjovt at mødes "i virkeligheden".

Giver os god tid og laver ved samme lejlighed en opfindelse. Den går ud på at hænge sengetøjet op i et net under magasinrummet under sengen. Så rører det ikke bunden og bliver luftet samtidigt. Og sengetøjet er gemt væk, så sengene kan bruges lidt sofa-agtigt om dagen også. Nettet, vi bruger, er tilbehør til bilens bagagerum. Desværre har vi kun ét net, men hjemme i Roskilde har vi vist et til.

Inden vores lidt sene frokost cykler vi lige af sted for at gøre et nyt Leclerc-forsøg. Det slår os, at parkerings-pladsen er støvsuget for biler. En mistanke gryr: rigtigt, der er middagslukket. Altså hjem igen, spise frokost og i stedet for af sted til en dejlig vandretur, der i den første del fører os gennem vinmarkerne. Der høstes på livet løs, og Gert kan ikke holde nalderne væk fra et par smagsprøver. Nøj, hvor er de lækre!

Vi fortsætter op til *Schlussfels* (550 m høj) med vid udsigt ud over vinslettens bjerg- og skovrige bagland. Det er sejt at nå herop til, stien snor sig stejlt opad i utallige serpentiner gennem skoven og driver sveden frem.

Oppe ved klippepartiet Schlussfels.

Udsigten er fantastisk. Foran os breder vinmarkerne sig næsten så langt øjet rækker. Der er diset, ellers ville man kunne kigge helt over til tyske Schwarzwald.

Efter ca. 3 timer er vi tilbage igen. Et hurtigt bad og så en gang til Leclerc. Nu har den da åben. Det udnytter vi med at ose gennem alle hylderne og kommer til sidst gennem kassekøen med fyldt indkøbsvogn, 60 Euro fattigere. Aftensmaden står på den lige indkøbte alsaciske sennepssteg på

Cobb'en. Jeg holder ud udenfor, mens grillen syder. Gert sidder allerede inde og forsøger udholdende, men forgæves, at komme på nettet. Det er ellers gratis her.

Fuldmånen hænger direkte oven over vores campingvogn og lyser med fuld kraft fra en skyfri nattehimmel. Det må være et godt tegn.

Tirsdag, 2. oktober

Og det er det. Himlen står renvasket og efterårsblåt, da skyerne efterhånden har fortaget sig. Det giver flotte fotomotiver; akacietræet, vi står under, vrider sine krogede arme op mod alt det blå og danner med sine gule blade en flot farvesymfoni. I det hele taget er træerne her på campingpladsen bemærkelses-

værdige. Der er mange forskellige slags, og tilsammen udgør de et parkagtigt ensemble, som de enkelte pladser grupperer sig udenom og inde under. Det ser smukt ud, men er dog også lidt (for) skyggefuldt her i efteråret, hvor man ikke har noget imod fuld sol. Så man er nødt til at flytte sig hele tiden i takt med solens vandring for at finde en solfyldt plet til sin stol.

En sådan har jeg fundet og er i gang med min bog, da jeg hører målrettede fodtrin nærme sig i det raslende efterårsløv. Nej, hvor hyggeligt - det er Joan, der kommer på besøg! Vi får os en lang venskabelig snak og aftaler et glas vin sammen hos dem om aftenen.

Nåede i formiddags også op på "computer-højen" lige uden for campingpladsen. Der er åbenbart det eneste sted, hvor man kan komme på pladsens ellers gratis internet. Her er fuld signalstyrke, men det lykkedes mig alligevel ikke. Heldigvis er der et dansk ægtepar på bænken ved siden af, jeg kan spørge til råds – og efter tre klik er jeg på. Tak for hjælpen!

Efter frokosten i en solplet foran campingvognen tager vi på udflugt i bilen mod *Molsheim*. Vi vælger *Route du Vin*, der snor sig gennem vinmarker og små, utroligt maleriske småbyer med blomsterpynt og gammelt bindingsværk. Molsheim har én "sightseeing"-stjerne, og så vil jeg også gerne se den kommunale ACSI-campingplads dér. Sidstnævnte er et større, åbent område med enkelte træer og har en noget støjfuld beliggenhed ved byens indfaldsvej. Førstnævnte, altså selve byen, er en lidt søvrig provinsby, der gør ikke så meget ud af sig selv; i hvert fald er den ikke særlig turistet. Og det kan jo være en god ting i sig selv, hvis man vi indsnuse lidt mere autentisk fransk Alsace-liv. I ACSI-bogen er den således også beskrevet som en "typisk alsacisk håndværkerby"; så kan man jo spekulere over, hvad det er for noget. I øvrigt har vi været her før; det opdager vi først, da vi sætter bilen fra os. Men vores pensionist-hjerner har altså glemt alt om det. Ups, tankevækkende.

Vi får os en stor soft-ice, fordi caféen på torvet har lukket. Så kører vi tilbage gennem andre små byer. Hjemme går jagten ind for at finde et par solpletter foran campingvognen. Senere aftensmad og så "i byen" med campingstolene under armen hen til Joan og Flemming. Dér glider snakken ubesværet og med mange grin – man har jo mange éns referencepunkter med campinglivet som fælles hobby. Joan og Flemming har en Cabby. Kors, hvor er den flot, et rigtigt lille sommerhus! Men også stor og tung at køre med, så vi er slet ikke spor misundelige 😊😞... Det bliver nogle hyggelige timer i hinandens selskab; skægt, at føle man kendt hinanden i lang tid, uden at have set hinanden før.

Da vi tager hjem igen til vores mere skrabede Adria, er himlen blevet overskyet. Selv om vejrudsigten jo altså lovede godt vejr næste dag, står barometret desværre på regn. Øv.

Onsdag, 3. oktober

I dag tager vi til *Bergheim*, som vi blev anbefalet af Joan og Flemming. Vi cykler gennem vinmarker, vejen går lidt op og lidt ned, og så når vi frem til byporten. Vi parkerer cyklerne og går runden omkring bymuren.

Druerhøsten køres hjem. Druerne hældes fra et transportbånd ned i en kværn. Og således starter vinproduktionen.

Bergheim

Igen: *déjà-vu* – vi HAR været her; for 6 år siden. Det var vores sidste telt-tur dengang. Bymuren er kun bevaret brudstykvist, men man aner stadig dens forløb ved rækken af de sammenbyggede huse, der danner en stor oval bue. Deres have ligger i den tidligere voldgrav. Vi fabulerer om, hvilket af husene vi bedst kunne tænke os, hvis ...☺ Det er en uskyldig, men lidt sjov leg, vi en gang imellem leger, fordi vi for mange år siden havde alvorlige planer om at købe et lille hus i Alsace, engang i fremtiden. Nu er vi fuldt ud tilfredse med at have campingvogn, som vi kan flytte rundt med efter ønske og behov.

Bagved Bergheim er en bakketop, hvor der ligger en tysk krigskirkegård med et hav af de typiske hvide stenkors, hver med 3 navne på, lige som vi så dem i *Sigolsheim* sidst. Det er de beskedne mindesmærker over alle de mange, mange faldne soldater, både franske og tyske, da kampene rasede her i 1944. Det er så sørgeligt med alle de unge mennesker, der meningsløst måtte lade livet bare for en fiktiv grænsestreg på landkortet og en fanatisk idé. Og alle de tårer, der er blevet grædt her. I dette gudesmukke landskab. Øjet rækker vidt ud over småbyer og vinmarker og skovklædte højdedrag, helt ud til horisonten.

Tysk krigskirkegård oven over Bergheim

Hjemme igen sidder vi og læser lidt. Det er ikke helt let at finde en solplet. Vi har fået nye naboer fra Celle, et ægtepar, åbenbart også i pensionistalderen. Celle kender jeg aldeles godt pga. elevudveksling, dengang jeg stadigvæk var i arbejde i Holbæk, som er Celles venskabsby. Naboinden kommer og forærer mig 4 dejlige røde æbler – hun taler lidt dansk, lige som hendes mand. De har sejlet det danske farvand rundt i deres yngre dage. Vi får os en hyggelig snak om dit og dat og om hvorfor mon der er så mange danskere

her på stedet. Bagefter får Gert og jeg os et glas Gewurztraminer i den lidt dyrere ende, fordi det *skal* vi bare have, når vi er i Alsace.

Det frodige og livsbekræftende landskab neden for krigskirkegården.

Torsdag, 4. oktober

Sidste "egentlige" campingdag på vores efterårstur. Mens vi spiser en meget sen morgenmad (vi har sovet over os!) dukker Joan og Flemming op for at sige farvel; men vi tog jo fejl – det er først i morgen, fredag, vi tager videre. Det bliver igen udførlig hyggesnak☺, inden vi hver især fortsætter med dagens dont. For vores vedkommende vil det sige, at vi dovner til langt over frokost (vejret er så som så), inden lysten til at foretage sig noget kommer over os. Turen går til det gigantiske Cora-supermarked ved Colmar. Der skal jo shoppes lidt franske varer. Denne her gang er vi lidt mere klar over supermarkedets anatomi, så det synes knapt så skræmmende stort som sidst. De unge varehusansatte kører dog stadigvæk let og elegant rundt på skøjter mellem de endeløse rækker af varer for at komme hurtigere rundt.

Derefter tager vi direkte hjem. Ikke noget med Eguisheim, som planen egentlig var. Vi gider ikke rigtigt, og nu er solen også kommet lidt frem igen, så vi lige kan nå et sidste glas Gewurztraminer i solskinnet. Så meget bliver det dog ikke til, fordi jeg igen kommer i snak med vores naboer fra Celle, og inden vi ser os om, står vi med enden i vejret, bøjet over computerne. Han er gammel IT-lærer og kan uden besvær hjælpe mig med netdadgang – hvilket så tillokke vores ældre genbo, der pludselig også står der med sin computer for at få hjælp til det samme. Det er både morsomt og hyggeligt: nutidens sociale springbræt til

moderne campingplads-kommunikation! Tidligere hjalp man hinanden med at skubbe campingvognen på plads, men her i disse mover-tider falder det mere og mere bort. Nu er der ser det ud til at være problemer med det trådløse net, der skaber kontakten campisterne imellem☺.

Kommunikation omkring computerne, mens Gert holder skansen under solsejlet. Vores sidste aften i Alsace☹

Et sidste kig hen over vinmarken og op mod de to borge. Farvel Alsace – vi ses igen næste gang!

Fredag, 5. oktober

Vågner ved godt, om end efterårsagtigt vejr og giver os god tid med alting. Vi skal af sted mod Karlsruhe i dag, det er kun 131 km. Mens vi spiser morgenmad – lidt sent – dingler en SMS ind fra Joan. De er allerede på vej nordpå. Da de kom forbi hos os for at sige farvel (og tage nogle fotos!) lå vi stadigvæk og sov, og de ville ikke vække os. Nu fortryder jeg, at vi sov så længe; jeg ville vældig gerne have haft et fælles foto; det ville have været sjovt at præsentere det her i rejseberetningen. Øv.

Vi kommer afsted i god ro og orden og farvel til naboerne. Ved 14-tiden triller vi ind i hjemme hos vores tyske familie, mover campingvognen gennem porten og er på plads, da Mutti og Lilo kommer tilbage fra weekend-indkøbene. Solen skinner.

Fredag, 13. oktober

Hjemad efter en uges tid hos familien, hvor der blev fejret min mors og Gerts fødselsdag. Nu er vi definitivt på vej hjem til Danmark. Der er tæt trafik, meget vejarbejde, tit og ofte *stockender Verkehr*, en enkelt gang regulært *stau*, dårligt vejr, diset og regnfuldt. Men trods alle trængsler når vi frem til *Seecamp Derneburg* (hjertelig modtagelse som altid) i god behold, hvor vi sammen med et andet dansk par er de eneste turcampister. Man kommer selvfølgelig i snak, også om rejseberetninger på nettet. Hyggeligt.

Det er køligt, og vi beslutter at opbruge vores sidste gasbeholdning ved at have godt med varme på, ud over den elektriske gulvvarme. Regnestykket går dog ikke op; der bliver stadig en bundskrabber tilbage.

Lørdag, 14. oktober

Af sted kl. 10. Trafiksituationen er næsten lige så træls som i går, bortset fra at vejret er ganske pænt. Først efter Lübeck tynder det ud med biler. Færgen i Puttgarden er næsten lige sejlet, så vi må vente lidt, inden vi kan komme ombord. Klokken bliver omkring 18, og det er stadig lyst, da vi drejer ind på vores vej i Roskilde og således er hjemme igen efter at have været væk i 7 uger ialt.

Mange glade campinghilsener

Renate Hovald, r.hovald@kabelmail.dk

Alsace ved Bergheim